

(Ap. csel.7; 59)

Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! (szellememet)

Most Pünkösd után vagyunk néhány nappal. Pünkösdkor általában a Szent Szellem kitöltésével foglalkoznak a gyülekezetekben a prédikátorok, ezért most én az ember szellemével szeretnék foglalkozni.

Az ember hármas lény, test, lélek és szellem. A testét Isten formálta a föld porából, a szellemét bele lehelt az orrába, így vált az ember élő lélekké. De a szelleme a bűneset következtében meghalt. Halott életet él az ember, eleven szellem nélkül. Megtévesztő, hogy egyébként él az ember biológiailag, de mégis halott. Hogy van ez? Úgy, hogy valami, vagy valaki számára meghalt. Ez Isten ismerete nélkül nehezen érthető.

Pedig szokták mondani a haragban levő emberek egymásnak: „meghaltál számomra, úgy tekintelek, hogy nem is létezel.” Pedig ott van az illető, de a másik mégis halottnak tekinti. Nem létezőnek.

Nemrég hallottam egy jó gondolatot ezzel kapcsolatban, miszerint a „halál nem a létezésnek az ellentéte, hanem az életnek.,, Lehet valaki az élők között, úgy, hogy meg van hallva. A halál egy állapot. A létezés és a halál állapota jól megférnek egymással. A halál az étellel, Krisztussal nem fér össze. Két egymást kizáró dolog. Krisztus az Élet. Ki is jelenti magáról, hogy „én vagyok az ... élet”. A krisztusi élet és a halál nem egyeztethető össze, mert Krisztus a feltámadásával, végérvényesen leszámolt a halállal és mindazokat, akik befogadják a szívükbe az Ő személyét, azoknak már a második halállal nem kell számolniuk, mert van feltámadás, és így a feltámadáskor az örök életre támadnak fel. De akik ellenállnak akiknek Krisztus nem eleveníti meg a szellemüket, azoké halott marad. Ez azért nem feltűnő, mert egyrészt a szellem az ember szívében kel életre, szemmel nem látható, másrészt a többségnek halott a szelleme és alig van néhány hívő ember, akiknek az életén érzékelti lehet ezt a megújult állapotot. Pedig minden ember számára meg van lehetőség Krisztus által a szelleme megelevenítésére. Ha pedig vannak feltámadt szellemmel élők, akkor hamarosan megszabadul tőlük a halott társadalom. Vagy legalábbis komolytalannak állítják be őket, akikre nem érdemes figyelni. Istvánnak élő szelleme volt, halálra is kövezték. A jeruzsálemi hívőknek is volt élő szellemük, szét is zavarták őket. Jézusnak is volt élő szelleme és nem fogadta be a világ. Ez a világ arra rendezkedett be, hogy halott szellemű emberek érezzék benne otthon magukat.

Isten meg akarja menteni az embert és keresi vele a kapcsolatot, de erre meghalt szellemmel nem kerülhet sor. A halott szellemű ember zavarban van, rosszul érzi magát Isten jelenlétében, Isten bizonyosság tevőjének a jelenlétében. Nincs meg az a feltétel, ami szükséges kettejük jó viszonyához. Ez történt István esetében is. Mint egy kínai és egy európai ember között, ha nincs közös nyelvismeret, nem tudnak egymással mihez kezdeni. Kell a közös nyelv! Kell az élő szellem! Ezért küldte el Isten az Ő fiát ebbe a világba, aki az Ef.2;1 szerint ezt mondja: Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.”

Itt nyilván nem biológiai értelemben beszél az Ige a megelevenítésről, hanem szellemi értelemben, így aki elfogadja Jézust személyes megváltójának, annak a szelleme biztosan megelevenedik és összekapcsolódik Isten Szent Szellemével, akit az Úr Jézus küldött el pünkösdkor. A halott szellem feltámadásának feltétele, hogy még ebben a földi életben elfogadja az ember Isten, Krisztusban kiáradó kegyelmét.

1. De mihez is kell az élő szellem?

Azt szokták mondani, hogy ami nincs, az nem is hiányzik. Magyarázzuk ezt el, egy olyan embernek,

akinek hiányzik mindkét lába. Nem fog sikerülni. Mindig hiányozni fog neki. a végtagja. Erre megoldásféle az akadálymentesítés. Az akadálymentes közlekedés már nagy segítség egy láb nélkülinek, de nem megoldás. Nehéz, akadályokkal küzdő életet él, ami örökre fogva tartja. Hiányzó, vagy élettelen lábat nem lehet mozgatni. Nem lehet terhelni. Pedig ez lenne a feladata. Milyen szomorú látni olyan fiatal életerős embereket, akik kerekesszékekben élnek az életüket, pedig van lábuk, csak élettelen. Képtelenek állni, járni, futni.

Van erre példa a Bibliában is. Mikor Péter és János Isten erejével meggyógyítja a születésétől fogva sántát. Ez a sánta amikor meggyógyult, megerősödtek, életet kaptak a lábai és rögtön állni, járni kezdett. Olyat tett, amit mindig is szeretett volna, csak korábban nem volt rá lehetősége. Arra használta a lábait, amire való volt. Ami addig csak teher volt, mert húzni vonni kellett, az most segítségére lett. Egy halott testrészt rosszabb, mint a hiányzó, mert mindig csak útban van, foglalkozni kell vele, mintha élne és mindig emlékeztet arra, hogy ebben az állapotában nem teljes az ember élete.

Az ember halott szellemmel születik, ezért nem is élhet teljes életet. Születésétől fogva ki van zárva az életéből egy olyan rész, mely nélkül az élete hasonlít egy háromlábú székhez, aminek hiányzik az egyik lába. Nem lehet felállítani, nem tudják alá tenni a tehernek, használhatatlan. Az ilyen háromlábú székhez hasonló állapotban levő ember, akinek a szelleme halott használhatatlan a Teremtőjének. Ahogy ilyen állapotban a szék nem is tekinthető széknek, úgy az élő szellemet nélkülöző ember sem tekinthető teljes értékű embernek, mert Isten számára használhatatlan.

Kérdezhetné valaki: biztos az, hogy az ember halott megelevenedett szellem nélkül? Olyan sok szellemi dolgot meg tud csinálni! Feltalál, alkot, termel, létrehoz, szabályoz, stb., A válasz az, hogy, biztos. Mert ugyan az ember szellemének három területe közül kettő a tudomány és a művészet nagyon is él, de a harmadik, a legfontosabb ami az Istennel való kapcsolatot biztosítja, halott. Az ember fő feladatát, amire teremtette Isten, élő szellem nélkül nem tudja betölteni. Ez pedig, hogy dicsőítse Őt, örökké. Ehhez kell, a megelevenedett szellem, hogy megvalósuljon az, amit az 1Pét.4;11-ben olvasunk, „hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké

2. Isten, ahogy a sántának is visszaadta lábait Péter és János közbenjárása által, úgy eleveníti meg a szellemét mindenkinek, aki elfogadja a lehajló szeretetét Krisztusban.

A szellem halálát, az egészség elvesztését, az ember magának köszönheti, ez nem Isten eredeti terve szerint való. Ezt az ember maga választotta, - ha nem is mindenki saját maga személyesen, - de Ádámban, mint mindenki édeni őseben és képviselőjében mindenképpen. És ahelyett, hogy ezen az ember változtatni akart volna, inkább megpróbált együtt élni vele. Mármost azzal, hogy halott a szelleme. A szellem hiánya nem arra sarkallta az embert, hogy a Teremtőjéhez forduljon segítségért, hanem inkább a sánták esetében már jól bevált módszert alkalmazta, akadálymentesítette a világot és megpróbálta elfogadtatni mindenkivel, hogy ez a természetes állapota az embernek.

Isten minden időben kijelenti az embereknek, hogy Ő nem könnyíteni akar az életben, hanem helyreállítani Ő és az ember között a tökéletes egységet. Nem az ember kedvében akar járni, hanem mindent neki akar adni ebben a teremtett világban. Ezt pedig mindenki számára elérhetővé teszi a Fiúban, aki ezért a célért engedelmes és tiszta maradt egész életében, feláldozta a büntetlen életét a bűnös emberekért, hogy Isten felélessze mindenkinek a szellemi életét, amellyel már megnyílik a szeme az embernek a láthatatlanokra is és értékelni tudja a valódi értékeket is. Hogy legyen ereje a lábnak, bölcsessége az értelemnek, felüdülése a léleknek, élete a szellemnek, ami segítségével már tud ragaszkodni az ember a Teremtőjéhez és megváltójához. Ahogy az Ap. csel.17;28-ban olvassuk „Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk”

3. Istvánnak élő szelleme volt. Ő is halott szellemmel született, de az Úr Jézus megismerése és befogadása, élő szellemet szült benne. Fontossá vált neki, kincssé lett számára a szellemi kapocs Istennel. Ez lett az életének új színtere. Most már szellemi életet élt, amitől nem akart halála után sem megválni.

Életében sok haszontalan dologgal is foglalkozik minden ember, de közvetlenül halála előtt biztosan csak azzal, ami a legfontosabb neki. Akár meg a karja tartani az életét, akár kész elengedni.

Megfigyeltem, hogy a sok fontos és sürgős dolog, ami teljesen leköti a figyelmét az embernek, elhomályosul akkor, ha belép egy még fontosabb és még sürgősebb esemény. Ez nem csak a halál közelsége lehet, hanem a szellem megelevenedése is. Ez történik akkor, ha belép az ember életébe Isten és elkezd a munkáját. Az ember megfeledkezik mindenről és csodálattal szemléli, hogy Ő hogyan munkálkodik. Hogyan veszi el a megköötöttségeket, a szenvedélyeket, szokásokat és minden értéktelen dolgot és hogyan tesz a helyébe értékes, valódi kincset. Vagyis, ahogy formálja az életét az embernek. Ez válik legfontosabbá.

A hívő emberek ezt a csodát élik meg, újjászületésük során. Mint pl. az említett sánta akinek minden gondját felülírta az öröm, amit megélt a gyógyulásakor. Hasonlóan felszabadító örömet él át az ember, amikor megelevenedik a szelleme. Mindent felül ír az öröm. Kincs lesz belőle, ami mindennél fontosabb. Ez biztosítja nemcsak a földi élet minőségét, hanem a feltámadás utáni örök életben töltött idő minőségét is. Mert a II.Kor. 5;17 szerint: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.”, vagy az I.Kor. 15;49-ben „És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.”

A zuhanó repülőn is azt mondják, nincs hitetlen ember. Nem tudom, de az biztos, hogy akkor mindennél fontosabb az élet megtartása. Akkor felismeri az ember, hogy más lehetősége nincs, mint Istenre bízni az életét. Ezért fordul ilyenkor minden ember Istenhez. Mert meg akarja úszni a biztos halált, meg akarja tartani az életét, mert tudja, hogy már nincs más remény, csak Isten. Ilyenkor már csak az számít, ami fontos. Az élete. Ilyenkor kiderül a fontossági sorrend. Fontos az embernek az élete.

A hívő ember már tudja, hogy az élete cserépedényben van, (ahogy az Ige nevezi a törékeny emberi testet) de az Úr ebben is jól tud vigyázni rá, meg tudja őrizni a durva környezetben is, csak ne engedje el az ember az Ő kezét és ne vegye le róla a tekintetét.

Ézs.26;3 „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik;”

4. Az, ami az ember életének legfontosabb, legértékesebb kincse, azt halála után is szeretné jó kezekben tudni. Az ember élete során felhalmozott értékeket szeretné biztos helyen hagyni, hogy ne vesszen el, hanem a későbbiekben hasznosuljon. Erre szolgál az örökösödési törvény, vagy a végrendelet, ami a földi javak vonatkozásában elrendezi az ember dolgait.

István is ezt tette az ő szellemével. Abban a kevés rendelkezésére álló időben azt kérte: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én szellememet” Visszaadja Istennek a szellemét, hogy feltámadásig őrizze meg, ahogy eddig is tette István földi életében. Ő hűségesen vigyáz rá, Nála jó helyen van. Tőle kapta, Tőle fogja visszakapni.

Istvánról ezt mondja az Ige:

- a Csel.6;5-ben hogy „hittel és Szent Szellemmel teljes volt”

- és a Csel.6;8-ban, hogy „teljes volt hittel és erővel”

Amikor felmerül a kérdés, hogy tudott a megkövezésekor a kivégzőiért imádkozni, akkor válaszul szolgálnak ezek a róla szóló kijelentések, amikből felismerhetjük, hogy szellemi módon tudott könyörögni az ellenségeiért, mert az Úrral való közösségében kapott hozzá szellemi és lelki erőt.

Ahogy mondja az Ige a Fil.4;13-ban: „mindenre van erőm a Krisztusban, Aki engem megerősít”.

Van sok megkeményedett szívű ember, akik bátran állnak a halál elé, de aki imádkozik azokért, akik őt megölik, annak a szívében megelevenedett a halott szellem, eggyé vált Kr.-al és az Atyával. Istvánról még azt is írja az Ige hogy: Jézus mártírja lett!

Ha Isten nem venné magához a szellemünket, és nem illesztené újból a testünkhöz, akkor nem lenne életünk a feltámadás után, elkárhoznánk. A szellemünk nélkül ott sem lehetünk kedvesek előtte. A Feltámadott szellemünkkel kiegészülve viszont olyan élő közösségbe léphetünk krisztussal és az Atyával, aminek az időtartama nem kifejezhető emberi mércével. Ráadásul már itt a földön olyan lehetőségeket kínál, amikre nélküle sohasem lenne módunk. Istennek, tetsző életet élni.

5. István jó bizonyosságot tett az életével, a halálával és a szellemének felajánlásával.

Nem csak az ember szelleme él tovább a menyben, hanem viszi magával mindazt, amit itt a földön cselekedett jót, vagy gonoszt. A hívő ember szelleme is Istennél lesz, de vajon a cselekedetei megállnak Isten előtt? Elmondható a mai hívő emberekről ami Istvánról, hogy hittel és szellemmel teljes? Átmegy a tűz próbáján a hívő embernek a cselekedete, amit épített az alapra, vagy megég?

Akadálymentesítette az életét, vagy napról napra megújította? Mi fontos a hétköznapi életben? Isten Igéje, közössége, vagy a kényelem, nyugalom, amit a világ kínál? Akadálymentesítés alatt vallásosságot értek.

Ne csak akkor legyen fontos a hívő embernek az életével törődni, mikor a halála előtt áll, hanem már életében is, hogy Istvánhoz hasonlóan minden váratlan és nehéz helyzetben megfelelő szellemi módon tudjon eljárni.

Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy ha most meghalnánk, lenne mit az Úrnak átadni megőrzésre? Van feltámadott szellemünk, van szellemi életünk? Van a szellemi életünknek gyümölcse? Tudja-e Isten szelleme, a Szent szellem a mi szellemünkkel együtt megteremni Neki a gyümölcsöket: ami szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség?

Befejezésül a Luk.8;18.-at felolvasom: „Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, még amiye gondolja is, hogy van, elvétetik.

Ámen